

[Svend Jørgensen.]

kale venstres stilling til besparelserne. Jeg kan kvittere for denne forespørgsel ved at spørge, hvorledes venstre vil stille sig til besparelser på de militære områder, for jeg kan forsikre det ærede medlem om, at vi i givet fald er parat til at gå ind for besparelser på de nævnte områder.

I diskussionen om dette forslag er der også peget på, at forslaget ikke medtager tjenestemændene. Hertil vil jeg sige, at det er rigtigt, at vi i det foreliggende forslag ikke har forsøgt at løse dette spørgsmål, men har henvist til, at dette spørgsmål må drøftes i lønningskommissionen, som drøfter tjenestemændenes lønforhold, derunder naturligvis også deres pensionsforhold. Det må jo imidlertid være klart, at tjenestemænd, der med stat og kommune har en kontraktlig overenskomst, hvori pensionsordningen indgår som et væsentligt led, ikke kan fratages deres pensionsret. Som sagt: spørgsmålet om tjenestemændenes stilling fremefter står åbent.

Der er i mit parti et ønske om at få den tanke inddraget i overvejelserne, at der åbnes adgang til, at folkepensionsberettigede, der ønsker det, kan få tidspunktet for pensionens ikrafttræden udskudt en vis tid, f. eks. 3—5 år, og derved opnå, at pensionen derefter udbetales med et tilsvarende højere årsbeløb, altså det samme, som det ærede medlem hr. Lorentzen gjorde sig til talsmand for. En sådan ordning vil ikke medføre nogen som helst udgift for staten, men den giver den enkelte borger en mulighed for at omlægge sine indtægter i alderdommen på en måde, som ofte kan være en spore til at tage endnu et nøk i produktionen. Jo flere der benytter en sådan udvej, jo fordelagtigere både for den enkelte og for samfundet.

Det radikale venstre er medforslagsstiller af det forslag i kommissionsbetænkningen, hvorpå lovforslaget er bygget op. Det betyder, at vi i hovedprincipperne er enige med regeringen om dette fællesforslag. Vi er villige til i et udvalg at se nærmere på forslagernes enkeltheder, idet vi deler den højtærede socialministers ønske om, at det må lykkes ved forhandling at samle et enigt folketing om gennemførelsen af loven.

Om det tredje lovforslag — vedrørende hjælp til enker m. v. — skal jeg udtale, at

vi er velvilligt indstillet overfor dette og ser med forståelse på spørgsmålet.

For en fuldstændigheds skyld skal jeg tilføje, at vi ikke kan gå ind for det for det høje ting fremsatte kommunistiske lovforslag.

Ragnhild Andersen: Endelig er folkepensionen sat på folketingets dagsorden af andre end kommunisterne. Det er på høje tid, at de politiske partier går fra ord til handling; det er på høje tid, vi kommer i gang med at realisere nogle af de løfter, som rundhåndet er delt ud på møder landet over før de to folketingsvalg i 1953. I befolkningen ventes der på løfternes indfrielse; 250 000 gamle medborgere, som efter et livs slid i samfundets tjeneste ikke kan klare sig med aldersrenten, knytter deres forventninger til folkepensionen.

Det samme gør 50 000 invalider, hvoraf mange er yngre mennesker med store forsørgerbyrder. Men ikke alene rentemodtagerne venter med længsel; folkepensionens gennemførelse er blevet et krav i hele befolkningen om trygge og værdige kår for vore ældre medborgere og sikkerhed for, at hele befolkningen kan gå alderdommen i møde uden frygt for at skulle mangle til livets ophold. Folkepensionen er blevet et folkekrav, som ikke mere kan siddes overhørigt.

Foruden ministerens forslag, der dækker de to partier socialdemokratiet og det radikale venstres forslag til folkepension, behandles også i dag kommunisternes forslag om folkepensionens 1. etape, som vi mener bør være 5-årig. Kommunisterne har fremsat deres eget forslag, fordi vi ikke finder fællesforslaget tilfredsstillende. Vi havde hellere set, at de to partiers forslag til folkepension havde været formet således, at det dækkede vore synspunkter. Selvom vi ikke i kommissionen har vundet flertal for vore synspunkter, hvad den højtærede socialminister har givet udtryk for her fra talerstolen, er det dog vor opfattelse, at vort forslag om folkepensionens 1. etape i højere grad end de fremsatte lovforslag vil føre til den tryghed i alderdommen, som det store flertal i befolkningen længes efter. Det er da heller ikke sådan, at man i kommissionen ikke havde sympati for kommunisternes synspunkter. Det forslag, der